

רע"פ 5231/13 - מוני ערטול נ' מדינת ישראל

רע"פ 5231/13 - מוני ערטול נ' מדינת ישראל עליון

רע"פ 5231/13

מוני ערטול

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט העליון

[21.08.2013]

כבוד השופט א' שהם

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 9.7.2013, בעפ"ת 40171-06-13, שניתן על-ידי

כב' השופט כ' סעב

בשם המבקש - עו"ד שאדי ערטול

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית-המשפט המחוזי בחיפה, בעפ"ת 40171-06-13 (כב' השופט כ' סעב), מיום 9.7.2013, אשר במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית-משפט השלום לתעבורה בעכו (להלן: בית-המשפט לתעבורה), בתיק המ"ש 4892-02-13 (כב' השופט א' קאופמן), מיום 24.5.2013.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 20.2.2012, תיעדה מצלמת מהירות את רכבו של המבקש, בעודו נוסע במהירות גבוהה מן המותר. בגין ביצועה, לכאורה, של עבירה זו, נשלח אל המבקש דו"ח תעבורה, שבצידו קנס בשיעור של 750 ש"ח. משלא נדרש הדו"ח על-ידי המבקש, הוא הוחזר אל שולחיו. ביום 4.11.2012, משחלף המועד הקבוע בחוק לתשלום הקנס, הפך הקנס לחוב, כהגדרתו בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, התשנ"ה-1995, והועבר לטיפולו של המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: המרכז לגביית קנסות). ביום 3.12.2012, שלח המרכז לגביית קנסות אל המבקש, באמצעות הדואר, דרישה ראשונה לתשלום החוב. משלא נענתה הדרישה, נשלחה ביום 17.2.2013, אל המבקש דרישה שנייה לתשלום החוב, והפעם בדואר רשום לכתובתו, כפי שהופיעה במרשם האוכלוסין. גם דרישה זו לא נענתה, חרף העובדה שהיא הומצאה למבקש כדין. לפיכך, הטיל המרכז לגביית קנסות ביום 7.5.2013, עיקול על רכבו של המבקש. ביום 23.12.2012, שלח משרד הרישוי אל המבקש, בדואר רשום, הודעה בדבר פסילת רישיון הנהיגה שלו, בגין צבירת 40 נקודות לחובתו, וביום 22.5.2013, החליט משרד הרישוי, לאחר ששמע את טענותיו של המבקש בנדון, לפסול את רישונו למשך 3 חודשים, מכוח סעיף 69א לפקודת התעבורה [נוסח חדש].

בתאריך 18.2.2013, הגיש המבקש לבית-המשפט לתעבורה בעכו, בקשה להארכת מועד להגשת בקשה להישפט, וביום 27.2.2013 הגיש המבקש, בהוראת בית-המשפט, בקשה נוספת באותו עניין, אשר נתמכה בתצהירים. בבקשתו טען המבקש כי מעולם לא קיבל את הדו"ח לביתו, וקיומו של הדו"ח נודע לו רק בסמוך למועד הגשת הבקשה, כאשר במקרה הוא פנה למשרד הרישוי, לשם חידוש רישיון נהיגתו. עוד הוסיף המבקש וטען, כי לא הוא זה שנהג ברכב בעת האירוע מושא כתב האישום, אלא אדם אחר בשם רוני ערטול (להלן: רוני), אשר אף קיבל על עצמו את האחריות לביצוע העבירה. על יסוד האמור, טען המבקש, כי יש להיענות לבקשתו להארכת מועד, לשם מניעת עיוות דין חמור שעלול להיגרם לו, אם לא תינתן לו ההזדמנות להציג את טיעוניו בפני בית-המשפט.

3. ביום 24.5.2013, לאחר שהמשיבה התנגדה לבקשה ולאחר שנתקבלה התייחסותו של המרכז לגביית קנסות, קבע בית-המשפט, כי "הדברים שלעיל מצביעים על דפוס התנהגות ברור של המבקש אשר נמנע מקבלת מכתבים רשמיים, ולאחר מכן טוען כי לא ידע עליהם. אין לקבל התנהגות זו, המאפשרת לאזרח להתחמק מקבלת הודעות רשמיות, ולהעלות מאוחר יותר טענות מיתממות, כי לא ידע על ההליכים נגדו". אף לגופם של דברים, דחה בית-המשפט לתעבורה את טענותיו של המבקש, בקובעו כי אין בתצהירים אשר צורפו לבקשה, לרבות תצהירו של רוני, כדי לאמת את הטענה כאילו הוא זה שנהג ברכב, בעת ביצוע העבירה. על יסוד הדברים האלה, ולאחר שנקבע כי למבקש לא עומדת הגנה של ממש או סיבה מוצדקת לאיחור בהגשת הבקשה להישפט, דחה בית-המשפט לתעבורה את הבקשה.

4. על החלטה זו ערער המבקש לבית-המשפט המחוזי בחיפה. בערעורו טען המבקש כי שגה בית-המשפט לתעבורה בהחלטתו האמורה, וזאת ממספר טעמים. תחילה נטען, כי הדו"ח, כמו גם יתר המכתבים אשר נשלחו בדואר, מעולם לא הגיעו ליעדם. זאת, כך נטען, בשל כשל שנפל בחברת דואר ישראל, ולא בשל סירובו של המבקש לקבל את דברי הדואר, אשר נשלחו אליו. בהמשך, טען המבקש, כי שגה בית-המשפט לתעבורה משקבע, כי אין בתצהירים אשר הוגשו על-ידו, כדי להקים לו הגנה של ממש. בהקשר זה, הוסיף וטען המבקש, כי שגה בית-המשפט, עת שהתעלם מהודאתו המפורשת של רוני בביצוע העבירה, וזאת אף מבלי שנערך דיון בנושא, בנוכחות הצדדים. עוד טען המבקש, כי שגתה הערכאה הדיונית משקבעה כי הבקשה הנדונה הוגשה לבית-המשפט רק לאחר שרישיונו נשלל, ובעקבות השלילה. לטענת המבקש, סמיכות הזמנים, נעוצה ביד המקרה, שכן נודע לו על השלילה באקראי, כאשר הגיע למשרד הרישוי, כדי לחדש את רישיונו.

5. בית-המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש. תחילה, קבע בית-המשפט המחוזי, כי מעיון באישורי המסירה ומשלוח דו"ח העבירה, אשר הוגשו לבית המשפט, עולה, כי המבקש כלל לא דרש את דברי הדואר אשר נשלחו אליו. ולפיכך, "זימונו היה כדין ומשחלף הזמן הקבוע בדו"ח רואים במערער כמי שמודה בעבירה שיוחסה לו". עוד הוסיף בית-המשפט, בהקשר זה, כי ממועד ביצוע העבירה והנחת דבר הדואר הרשום בתיבת הדואר של המבקש, ועד שהוא הגיש את הבקשה, חלף זמן רב, וזאת ללא כל הסבר מניח את הדעת, ולעניין זה, נדחה ניסיונו של המבקש לתלות את הדבר באשפוזו בבית-החולים.

בהמשך, קבע בית-המשפט המחוזי, כי חרף טענותיו של המבקש, הבקשה להארכת מועד להישפט הוגשה לאחר שהוא גילה כי רשות הרישוי החליטה לפסול את רישיונו, לנוכח מספר הנקודות אשר נצברו לחובתו. בית-המשפט הוסיף וקבע, כי "החשש הממשי שהבקשה הוגשה בעקבות הפסילה המנהלית הוא חשש מבוסס שלא עלה בידי המערער לשלול אותו כלל ועיקר". עוד נקבע, כי צדק בית-המשפט לתעבורה בקובעו, כי התצהירים, אשר הגיש המבקש, כוללים אמירות כוללניות וסתמיות שאין כל אפשרות להסיק מהם ממצאים פוזיטיביים כלשהם. משכך, ברי שלא קיים כל חשש מפני עיוות דין בעניינו של המבקש.

על יסוד האמור לעיל, מצא בית-המשפט המחוזי, כי לא מתקיימות, במקרה דנן, העילות, שבגינן ייטה בית-המשפט לקבל בקשה להארכת מועד להישפט, ומשכך נדחה ערעורו של המבקש.

הבקשה
6. המבקש הגיש, באמצעות בא-כוחו, עו"ד שאדי ערטול, בקשת רשות ערעור לבית-משפט זה, במסגרתה נטען, כי העניין הנדון מעורר שאלות משפטיות החורגות מעניינו של המבקש, ולפיכך קמה עילה לדיון ב"גלגול שלישי". בין היתר, טען המבקש, מבלי להבהיר, כי פסק דינו של בית-המשפט המחוזי "עומד בניגוד ללשון תקנות התעבורה", וכי פסק דינו של בית-המשפט המחוזי "מביא לפגיעה משמעותית בוודאות ובבהירות הוראות החוק וביכולת ליישמן". עוד נטען, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי הינו "בעל השפעות רוחביות כלל ארציות".

דיון והכרעה

7. למקרא האמור בבקשת רשות הערעור ובצרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי המקרה הנדון אינו מקים עילה לדיון ב"גלגול שלישי" בפני בית-משפט זה, וזאת מן הטעמים כפי שיובהרו להלן.
הלכה מושרשת היא, כי בקשה לרשות ערעור תינתן אך במשורה היות שזו שמורה לאותם מקרים ייחודיים המעוררים שאלה משפטיות נכבדה או סוגיה ציבורית כבדת משקל, החורגת מענינים של הצדדים לה, או כאשר היא מעלה חשש לעיוות דין בעניינו של המבקש (ראו, רע"פ 4192/13 טרכטנברג נ' מדינת ישראל (4.8.2013); רע"פ 2956/13 דמקני נ' הועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב-יפו (31.7.2013); רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013)). חרף טענותיו של המבקש, נחה דעתי שתנאים אלה אינם מתקיימים בעניינו.

למקרא האמור בבקשת רשות הערעור, ולמרות העובדה שהמבקש מנסה לשוות לעניינו אופי עקרוני, המעלה שאלות משפטיות רחבות השלכה והיקף, הרי שעיקרן של הטענות נוגע לעניינו הפרטי של המבקש, ולו בלבד. יתירה מזאת, טענותיו של המבקש נדונו על-ידי הערכאות הקודמות ונדחו אחת לאחת. לפיכך, מדובר בניסיון, דה-פקטו, לבצע "מקצה שיפורים", במסגרת הליך נוסף של ערעור. זאת, כפי שקבעתי, לא אחת, אין בידי לאפשר (ראו, רע"פ 3857/13 יצחקיאן נ' מדינת ישראל (30.7.2013) רע"פ 2212/13 דבש נ' מדינת ישראל (9.5.2013); רע"פ 2470/13 פרוגה נ' מדינת ישראל (5.5.2013); רע"פ 74/13 חלידו נ' מדינת ישראל (17.3.2013)).
יצוין, כי גם לגופו של עניין אין כל בסיס לטענותיו של המבקש, אשר נדחו, בצדק, הן על-ידי בית המשפט לתעבורה והן על-ידי ערכאת הערעור.

8. משלא מצאתי כי קיימת הצדקה לדון בעניינו של המבקש במסגרת הליך משפטי נוסף, הנני דוחה את הבקשה למתן רשות ערעור.
ניתנה היום, ט"ו באולול התשע"ג (21.8.2013).